

bb, 2010 | foto: Ecaterina BARGAN

Natalia GRAUR

Fum de cimbru

De ce nu scrii nimic despre noi? Și privirile mă bagă într-un sac de dormit prea strâns, cu fermoarul fără zimbri. Ana curăță morcovi și-și încrustează în ei nervii. Devin mai roșii decât curbele de pe burta Nataliei. Ea micșorează cercul de pietre din jurul jăratecului și suflă-n el, și culege cimbru ca să-l pună pe foc. Ce, noi nu suntem subiecte suficient de interesante pentru tine? Și sacul de dormit e băgat într-un cort micuț, în care abia mai pătrunde fumul de cimbru. Natalia rupe pagini din jurnalul meu și le dă foc, le bagă aprinse sub vreascuri. Ana sfâșie castraveți apoi își privește-n oglindă hieroglifile albe de pe față. Din cortul meu nu se vede râul. Noi nu-ți putem servi ca sursă de inspirație?

Și se-ntorc cu spatele la cort, și adună coji pe care apoi le risipesc.

Natalia GRAUR

The smoke of thyme

Why won't you write anything about us? And because of the looks I jump into a tight sleeping bag with a zip without teeth, while Ana seems very nervous paring some carrots. They become redder than the creases on Natalia's belly. She narrows the circle of stones around the ember, she blows into the fire and she collects the thyme. So, we aren't subjects interesting enough for you? And then the sleeping bag is pushed into a small tent where the smoke from the thyme can hardly reach. Natalia tears up pages from my diary and she puts them under the pickings. Ana pairs cucumbers and then she looks in the mirror at the white hieroglyphs on her face. From my tent one cannot see the river. Why can't we be your source of inspiration? They turn their backs to the tent and they gather the parings, which afterwards they spread around.

Ecaterina BARGAN

Acum tu

Din piața centrală autobuzul a ieșit clătându-se. Nu pentru reala bucurie a oamenilor care se îmbulzesc în piața centrală, ci pentru semaforul, care nu își mai muta culorile în nicio direcție. Șoferul, cu ambele mâini pe volan, înghițind sec, când de departe apar gigantice afișe publicitare cu bere. Cu multă bere. 38 de grade la umbră. Oamenii își acoperă ferestrele cu ziare comuniste sau democratice. Nimeni nu poartă cravată. Nimeni nu e la costum. Nimeni, pe nimeni nu văd cu vreun fel de mâneci lungi. Nimic. Muzică. Nimic. Doar trăncănitul roților pe șosea și câțiva pasageri, care își vorbesc, fiindcă se știu. Oamenii își flutură benzile de hârtie lipicioase de prins muște. 2 lei bucata. În mine e frig.

Câteodată îți vine să fii needucat. Să-ți plesnești obrazul drept. Să alergi după o muscă, chiar dacă musca nu se mai ia de tine, să bei apă pofticios, când alții nu o au, să îți conectezi camera de filmat și să vorbești cu ea, adică, să faci un poem, pentru care oamenii să aducă reacții, sau să rămână indiferenți, în umbrele ziarelor din ferestre. Frigul din mine se încălzește. Dungile se ondulează în niște forme incerte. Palmele. Palmele au nevoie de mânuși galbene de cauciuc. Și de cuțit, clește, ochelari, pălărie, apă clocotită într-o căldare. Să-ți zică lumea criminal înainte să apuci viața de rădăcini.

Parfumul a dispărut din pori și nu s-a mai întors decât seara, între pereții aburiți, pe care îi numesc acasă. Și în care mă sprijin. Arunc trandafirii ofiliți la gheana de gunoi. Preferam să-i spun gheenă, pentru orice context. Mă uit la scrânciobul roșu, pe care, mai nou, l-au instalat în fața scării blocului meu, cu o săptămână în urmă. Mi-e ciudă că n-am apucat să-l încerc, atunci când mă grăbeam. Și deloc. Îmi dau bretonul peste cap. Îl prind așa. Beau apă cristalizată. Ascult Eagles. Caldul din mine se înfierbântă. Mă gândesc la un anumit tip

de marketing în literatură. Stop. Acum gândește-te tu la asta. Eu dau drumul la apă mai tare. Apăs pe insuportabil. Îmi amintesc de toate sufocările mele. Acum amintește-ți tu. Nu saliva. Nu-ți aminti, nu-ți inchipui ce nu știi. Deschide, ia o carte, la o pagină întâmplătoare. Găsește rândul 12 sau 13 sau care îți vine. Citește cu voce:

“12 septembrie 1939

Statu-qu fizic. Sunt din ce în ce mai aproape de ramolirea totală.

Daniel Fleg”.

Faci pluta, umplu cada cu apă

Pot să îți vorbesc despre pixeli. Sau venele mele. Niște sârme cuprate, ascunse în piele, să nu le vadă ceilalți. Ori nichel inoxidabil. Inoxul din furculițe. Sunt iadul. Îl scapi. Îți scapă. Mereu am fost sensul pe care-l pricep cel mai bine. Am fost sensul pe care l-am crezut. Îl cred adevărat. Ușa asta nu o cunosc. Muzica asta îmi zgârie umerii. Prea tare fanfara. Înăbușirea instinctelor.

Zahărul împietrit în lingurița umedă de ceai. Să fie ca și cel de data trecută. Un pliculeț la doi. Dinți clănțănind, gura pungă. Pot să vorbesc despre dragoste. Nu te băga în posterități astronomice. Vocea ta este îndeajuns. Mor prea mulți. O să trăim în cimitire. Pământul va fi un cimitir. Nu e bine. Trăiască noroiul. Trăiască noroiul. Și ghețarii. Și și.

Eu sunt dragostea care îți suge limba

Îmi spunea: *eu sunt dragostea care îți suge limba*

Absurd sau orb
așteptam să vină noaptea dintotdeauna
greutatea din umeri
gura lui rece în colțul buzelor mele

Îmi spunea: *tu ești dragostea care se sprijină-n perete*

Era un lemn greu cu sau fără ornamente și infiltrări
ascunse
păpădii vii păpădii moarte
nicio spargere nu se reprima după ușă
mă imaginam că plimb vidul
prin mine

Îmi spunea: *vreau să pictez cu picături de gheață pe spatele tău*

Citeam și nu mai citeam deloc din Murakami picăturile
îmi coborau pe spate
o încordare involuntară a mușchilor
indicând verticala vertebrelor
trezire
ca-n mijlocul cețurilor de munte

Luna se ridică întreagă
ca o piele nelocuită

Silvia GOTEANSCHII

toate astea mi se întâmplă vara [Jurnal]

În fața casei noastre, peste drum, era o bucată măricică de pământ nefolosit.
Uneori pășteau vacile iarbă, altele copii cu mucii lipiți de nas bucălați și transpirați pășteau boboci.
Mamele lor care porăiau pe la kuhne, fierbeau porumb și mâncau cu poftă, din gură sărindu-le boabele.
Găinile prindeau boabele și se culcau în cotețe. Erau fericite și de fericire făceau ouă.
Fratele meu de-o șchioapă prindea hulubi.
Punea într-o strachină grăunțe și deasupra o ladă puțin ridicată legată cu ață și trăgea.
Hulubii din satul meu erau încrezători și docili.
Se lăsau prinși.
Tata îl lăuda pe Nik, dacă reușea să prindă măcar cinci.
Pentru că el mânca cinci hulubi la o masă.

Era sâmbătă și eu măturam prin ogradă.
Trebuia să fac asta la fiecare sfârșit de săptămână.
Uneori, o lăsam nemăturată și tata dumnezeia.
Mi-a fost frică de tata până m-am îndrăgostit.
Am început să mătur ograda singură, la aceeași oră.

În fața casei noastre, peste drum, era o bucată măricică de pământ nefolosit.
Sâmbăta se făcea horă și băiatul care cânta îmi plăcea.
Singurul care a văzut în ochii mei dragostea a fost vecinul.
Vecinul, Costică, era certat cu tata pentru câțiva centimetri de pământ noroios.
L-a dat în judecată.
Cică îi încălca un drept de servitute.
Acolo mama sădea un rând de pătlăgele și unul de pepeni.
Tata nu se putea împăca cu gândul că din locul acela ar fi ieșit pentru iarnă vreo patruzeci borcane de murătură.

Băiatul care cântă nu e de nasul tău, îmi spuse vecinul.
Taică-tu te vede pe la școli mari, el a terminat doar școala generală.
Și e fustangiu.
Vecinul, Costică, dintr-o dată a devenit prietenul meu.
Femeia lui era la muncă în Italia. Îi plăcea să accentueze că e la Bologna.
Avea o fetiță cu handicap. O fetiță cu ochii albaștri

care culegea romanițe pentru băiatul care cântă.

Băiatul care cântă a văzut dragostea în ochii mei după ce am măturat o vară întreagă ograda.
Nu era pe jos nici o pietricică, nici o frunză, nici o cireașă uscată.

Îmi plăcea pentru că se uita la mine fără jenă.
Îmi plăcea pentru că mă simțeam frumoasă.

O dată la trei luni merg la ai mei la țară.
Pe prispă tata și vecinul mănâncă semințe.
De zece ani împărțesc borcanele cu murătură, câte douăzeci de căciulă.
La fiecare sărbătoare beau pentru împăcare.
Nik e la facultate.
Hulubii s-au mutat la vecini.
Fetița cu handicap are un băiețel cu ochii albaștri.
Băiatul care cântă s-a însurat cu fetița care culegea romanițe.
Nu mai cântă.

Nu sunt singură.
N-am fost niciodată.
Am un bărbat numai al meu.
Am un copil numai al nostru.
Scriu în mine.
În fața casei noastre, peste drum, odihnește pământul acela.
Virgin.

Cristina MACOVSCI

Metamorfoza

Metamorfoza s-a produs pe nesimțite
spiritul unei fiare primordiale încătușat în corpul
unei păpuși din ceramică scumpă
buclele din mătase artificială acoperă fața
important e să supraviețuiești.
Am trăit atât de mult printre ei,
i-am crezut și i-am iubit
m-am trezit într-o dimineață contaminată.
Când ai văzut pe pielea mea primele crăpături
ochii mi s-au uscat încît nu mai plîng niciodată
am devenit și eu un chip de granit,
îi numeam prieteni în timp ce mușcau cu nesaț
din zîmbetul meu
buzele carnoase se amprentau pe trabuc
și-mi vorbeau despre credință.
Am pietre în inimă și
nu doresc să-ți rănești degetele cu ele.
În ziua cînd voi reuși

să sparg acest trup din argilă prelucrată
în piept va rămîne doar sînge cald
îmi voi recîștiga dreptul să iubesc.

Augustina ȘIMAN

365.496

Stau într-un rînd infinit de lung și nu știu unde
duce. În fața mea oameni, în spatele meu oa-
meni... Aglomerație imensă spre o figură neclară și
îndepărtată ce pare a fi o măsură...

Nu știu cît timp am stat acolo... Îmi pare că mult... Am
ajuns la masa aia ca printr-un vis. Era mai degrabă
un birou și la el era așezat un om micuț, a cărui chelie
abia de se vedea de după teancul înalt de foi, cu
ochelari masivi ce atîrnau pe vîrfurile nasului mare și
ascuțit. Cu o expresie a feței agitată și sute de riduri
care se încrețeau la fiecare mimică nemulțumită a
feței sale.

- Așează-te! Mi-a spus el enervat.

M-am așezat intimidată.

- Numărul?!

- Emm... 365.496... I-am răspuns nedumerită.

Omulețul răscoli grăbit printre teancurile de hîrtie din
fața lui, scoase o foaie fără să clatine teancul cîtuși de
puțin.

- Să vedem... Așa completăm formularul... Să zicem
că o să te cheme „Augustina”, așa... „Au-gus-ti-na”...
Numele parcă se izbi de capul meu... Uhh ce nume
greoi...

- Dar altele nu aveți?

Omulețul își ridică ochii mînios către mine păstrîndu-și
nasul țintit în hîrtie...

- Da sigur! Hai să ne jucăm! Ala-balaportocala-Ana-
Mariana-Ileana, ce o fi?! Lasă că restul așteaptă! Cît
acolo?? Încă cîteva mii de suflete! Plus că așa ordine
am primit de sus! Mi-a spus să numesc așa numărul
365.496! Ai ceva împotriva?! E prea bun numele pen-
tru tine! Nu înțeleg de ce anume tu?! Dar eu nu pot să
judec oridinele Lui, eu doar le execut! Mi-am aplecat
rușinată capul, sperînd că o să tacă în curînd, fiindcă
avea o voce atît de pițigăiată încît îmi zgîria urechea!

- Anul nașterii îl scriem 1991, frumos an, îmi place...
Și cifra e frumoasă... Haha! Dă să-ți fac o poantă, la
luna nașterii scriem august, o să vezi, ai să rîzi și tu,
și ai să faci și tu glume pe seama asta! Îmi venea să
mă scol de pe scaun și să-l apuc de gît. Văzîndu-mă
furioasă m-a întrebat:

- E vreo problemă?!

Uhhh! Vocea aia ascuțită!

- Nu...

- Zi-mi o cifră care îți place mai mult.

- Doi...

- Așa 02.08.1991. Frumoasă îmbinare de cifre!
Mă rog... Mie nu-mi părea prea frumoasă... Obișnuită
chiar... Și totuși încă nu înțelegeam prea bine ce
căutam eu acolo... Încercam să-mi amintesc ceva,
dar nu reușeam... De fapt niște fărîmituri din ceva...

De parcă mă izbise ceva... Țin minte durerea... Apoi
țin minte un chip, un chip frumos... Dar plîngea...

Ochi mari și albaștri, părul negru și des... Și buzele lui
lipite de fruntea mea... Senzația părului lui mătăsos
lunecînd pe umărul meu... Mirosul părului lui... Și nu
știu de ce vroiam să mă ridic către el, să îl strîng la
piept și să-mi cer iertare, dar nu puteam... Mi-am fixat
ochii către cerul albastru, apoi a izbucnit o lumină albă
în fața mea... Și uite-mă aici... În rîndul ăla...

- Spune-mi cam ce ai vrea tu? Trei lucruri te rog,
orice! Rău, bine, orice!

- Păi... Cred că fericire, liniște sufletească și... pe el...
pe cel care plîngea lângă fruntea mea...

- Aham, aham... Clar, clar.. Omulețul completase ceva
pe foaia aceea, se încreți întristat, apoi își ridică capul
de tot și privindu-mă fix în ochi mi-a spus:

- Uite cum stă treaba: ca să ai toate cele dorite ai să
parcurgi mii de kilometri de inversul lor să zic așa.

Adică uite... Dacă spuneai „Durere” de exemplu, atun-
ci ai fi trăit toată viața fericită și ai fi termitat-o găsind
durere.. Avem nebuni din ăștia care aleg și așa ceva
pentru a-și face noua experiență de viață mai pipărată
și mai interesantă, sau o fac intenționat, pentru a trăi
fericiți, căci în ultimile clipe, chipurile sunt un nimic pe
lîngă tot timpul trăit. Greșit! Ultimele clipe îți definesc
tot timpul trăit! Îți dau un nume și un sentiment cu care
acoperă întreaga ta existență. Nu te-ai gîndit prea
mult înainte de a spune cele trei, corect?

- Nu...Nu chiar... Sfirșitul mai mult...

- Ești specială... Îl înțeleg acum...

- Unii o zic pur și simplu așa... Nu iau în considerație
ultimele vibrații interioare... Tule-ai luat în
considerație, adică imaginile memoriei tale ameste-
cate cu stările specifice:

vibrații ale sufletului. Înțelegi? Acum... Uite, avem o
formulă de calcul matematic, e secretă și nu ți-o spun,
să zicem că „mă joc” cu cifre ca: data nașterii tale,
luna și anul. Cifra obținută o adunăm la numărul pe
care o deține fiecă dorință în lista asta galbenă. Ca de
exemplu:

Fericire - 65, și citim de pe cealaltă foaie ce semnifică
cifra obținută... Te gîndești: „Dar e simplu... Trebuie
să trăiești o viață suferind ca spre final să obții ferici-
rea”, „Hmm... da, în capul meu cam așa era...”, păi
vezi că e greșit! Fiecare suferă individual... La diferite
nivele, la o intensitate diferită... Liniștea nu poate fi
găsită fără zbucium... De fapt ți-ai dorit același lu-
cru de două ori, fiindcă fericirea și liniștea interioară

se țin una de alta, sunt siameze... De aia îți va fi de două ori mai greu să le obții... Față de tînărul ăla... păi ce să-ți spun?... Căutându-l disperată ai să iubești necondiționat și nepotrivit... Îmi pare rău dar nu o să-l găsești în viața asta, în următoarea da... În asta însă nu... Ai să găsești mici trăsături care o să-ți amintească de el... Nu... Nu la nivel de memorie o să-ți amintească, dar întîlnind un om cu o trăsătură, de oricare, fizic, interior, dar mai cu seamă interior ca a lui, o să ai o atracție nebună pentru el, ca și un magnet extrem de puternic... Dar acel om nu o să aibă atracție față de tine... Cum am mai zis... O trăsătură doar din tot întregul pe care l-ai iubit... Fie are din noi are un singur suflet pereche cu care se reîntîlnește de fiecare dată, sunt și mici excepții... Ca a ta... În următoarea viață te asigur! Mă rog.. Poate peste două... E nevoie de ceva timp pentru a restabili echilibrul și cursul natural a două suflete pereche în așa fel în cît să se reîntîlnească de fiecare dată.. Pînă la urmă ai să-ți găsești pe cineva... Dar doar pentru a-ți potoli singurătatea... Fiindcă conexiunea spirituală, nunta, inelul spiritual nu o să existe... O să fii atașată doar de acel fragment, trăsătură... Și asta îți va asigura o conexiune puternică emoțională, dar nu și spirituală... O să fie și el unul ca tine... Care și-a rătăcit pe un timp jumătatea... Dar repet, să nu te aștepți la ceva profund... Nu înțelegeam mare lucru... Omulețul observînd acest fapt a zîmbit discret și a scris ceva la secțiunea scrisă îngroșat: „**MOARTE**”.

- Ce ați scris acolo...? Vreau să știu cum o să fie! El îmi zîmbi ștrengar și îmi spuse:

- Nu se poate... Cum spun oamenii: „Sfîrșitul încoronează opera!” Pentru a vedea sfîrșitul merită să trăiești întreaga viață... Și zîbind larg mi-a pus foaia într-un alt teanc... Straniu dar vocea lui deja îmi părea mai plăcută... Apăsă pe un buton și am căzut de pe scaun undeva în beznă...

Iar pe măsură ce cădeam am auzit vocea lui care devenise din nou pițigăiată și nervoasă strigînd: „Următorul!”.

Hakim Bey HÎRTILE ANARHISMULUI ONTOLOGIC

traducere de Ion BUZU

Haos

HAOSUL NU A MURIT NICIODATĂ. Bloc primordial necioplît, unicul monstru respectuos, inert și spontan, mai ultraviolet decît orice mitologie (asemenea umbrelor înainte de Babilon), originalul nediferențiat unul-al-ființei încă radiază liniște ca simbolurile negre ale Asasinilor, intoxicat mereu și la întîmplare. Haosul vine înaintea tuturor principiilor ordinii și entropiei, nu este nici zeu nici vierme, dorințele sale idioate cuprind și definesc orice coreografie posibilă, toate eterurile și flogistonurile fără sens: măștile sale sunt cristalizări ale propriei lipse a feței, asemenea norilor. Totul în natură este perfect real, incluzînd conștiința; nu există nici un motiv de îngrijorare. Nu numai că lanțurile Legii au fost distruse, ele niciodată nu au existat, demonii nu au păzit stelele niciodată, Imperiul nu a început niciodată, lui Eros nu i-a crescut barbă niciodată.

Nu, ascultă, ceea ce s-a întîmplat a fost asta: ei te-au mințit, ți-au vîndut idei despre bine și rău, ți-au dat disprețul pentru corpul tău și rușine pentru profeția ta a haosului, au inventat cuvinte de dezgust pentru iubirea ta moleculară, te-au captivat cu neatenție, te-au plictisit cu civilizația și emoțiile ei morbide.

Nu mai există devenire, nici revoluție, nici rezistență, nici cale; deja ești monarhul propriei tale piei, libertatea ta invincibilă așteaptă să fie completată doar de dragostea altor monarhi: o politică a visării, urgentă ca albastrul cerului.

Pentru a scăpa de toate drepturile iluzorii și ezitățile istoriei e nevoie de o economie a unei epoci de piatră legendară; șamani nu preoți, poeți nu aristocrați, vînători nu polițiști, grupări ale lenei paleolitice, suav ca sîngele; să mergi gol pentru un semn sau să mergi pictat asemenea păsărilor; suspendat în valul prezenței explicite, aici-și-acum-ul fără timp.

Agenții haosului aruncă priviri arzătoare la orice și la oricine este capabil să se comporte ca un martor la condiția sa proprie, febra lor de luxuri și voluptăți. Sunt treaz numai în ceea ce iubesc și doresc pînă la punctul de teroare, orice altceva reprezintă mobilă acoperită, anestezie cotidiană, gunoi-pentru-creier, plictiseala regimurilor totalitare, restricții banale și suferință fără sens.

Agenții haosului acționează ca niște spioni, oameni

ai sabotajului, infractori ai iubirii nebune, nici altuiști nici egoiști, accesibili asemenea copiilor, manierați ca barbarii, îmbîcșiți cu obsesii, neangajați, deranjați senzual, îngeri-lupi, oglinzi pentru contemplare, ochii ca florile, pirați ai tuturor semnelor și semnificațiilor. Uite-ne aici, tîrînd crăpăturile dintre pereții bisericilor, Statului, fabricilor, școlilor – toate instituțiile paranoice. Separați de trib de o nostalgie instinctivă noi săpăm după cuvinte pierdute și bombe imaginare. Ultima acțiune posibilă este cea care definește percepția în sine; un cordon de aur invizibil care ne conectează: dansuri ilegale în coridoarele curții judecătorești. Dacă te-aș săruta aici și acum ei l-ar numi un act de terorism – deci să ne scoatem pistoalele și să trezim orașul la miezul nopții asemenea unor bandiți care celebrează cu împușcături în aer mesajul gustului haosului.

Terorism Poetic

DANSÎND CIUDAT ÎNTREAGA NOAPTE. Prezentări pirotehnice neautorizate. Lucrări de artă pe pămînt asemenea obiectelor bizare ale extraterestrilor împrăștiate în parcuri. Sparge case, dar în loc să furi lasă obiecte Terorism Poetic (PT). Răpește pe cineva și fă-l fericit. Alege pe cineva la întîmplare și convinge-l că a moștenit o avere enormă și nefolositoare – spune că a primit 5000 m² din Antarctida, sau un elefant pentru circ, sau un orfelinat în Bombay, sau o colecție de substanțe alchimice. Mai tîrziu va realiza că pentru cîteva momente a crezut în ceva extraordinar și probabil va fi influențat ca o consecință să caute un mod mai intens de a trăi.

Atașează plăci comemorative în locurile publice sau private în care ai experimentat o revelație, sau ai avut o experiență sexuală intimă care te-a împlinit, etc. Mergi gol pentru un semn.

Organizează o grevă în școala ta sau în locul de muncă pe motivul că instituția dată nu-ți satisface necesitatea ta pentru indulgență și frumusețe spirituală.

Arta-graffiti a dăruit o frumusețe elegantă și delicată străzilor urîte și monumentelor publice rigide. PT poate fi creat de asemenea pentru locurile publice: poeme zgîrîiate în veceurile curții judecătorești; mici fetișuri abandonate în parcuri și restaurante, Slogane cu Caractere Mari lipite pe pereți, scrisori anonime trimise la întîmplare sau destinatar ales (fraudă poștală), transmisii pirate de radio.

Reacția audienței sau șocul estetic produs de PT trebuie să fie cel puțin atît de puternic ca emoția terorii – dezgust puternic; provocare sexuală, teamă superstițioasă, infiltrare intuitivă neașteptată, angoasă dadaistă, paranoie; nu contează dacă PT este

transmis unei singure persoane sau mai multor, nu contează dacă este „semnat” sau anonim; dacă nu schimbă viața cuiva (în afară de cea a artistului) PT eșuează.

PT este un act într-un Teatrul al Cruzimii care nu are nici scenă, nici scaune, nici bilete, nici ziduri. Pentru a putea funcționa cum trebuie, PT trebuie să fie separat categoric de orice structură convențională pentru consumarea artei (galerii, publicații, media). Chiar și tacticile de guerrilla Situaționiste ale teatrului de stradă sunt bine cunoscute și așteptate acum.

O seducție superbă purtată nu numai pentru cauza satisfacției mutuale, dar de asemenea ca un act conștient într-o viață frumoasă și deliberată – poate fi o formă ultimă de PT.

PT se comportă ca un șarlatan a cărei țintă nu sunt banii ci schimbarea.

Nu fă PT pentru alți artiști, fă-o pentru oameni care nu vor realiza (cel puțin pentru cîteva momente) că ceea ce-ai făcut este artă. Evită categoriile de artă recunosciibile, evită politica, nu intra în centrul atenției pentru a te certa, nu fi sentimental, fii crud, asumă-ți riscuri, vandalizează numai ceea ce trebuie demascat, fă ceva de care copiii să-și amintească întreaga lor viață – dar nu fi spontan dacă muza PT nu te-a posedat.

Îmbracă-te. Lasă un nume fals. Fii legendar. Cel mai bun PT este împotriva legii, dar nu te lăsa prins. Arta ca o crimă și crima ca artă!!!

Sabotaj prin Artă

SABOTAJUL PRIN ARTĂ TINDE SĂ fie perfect exemplar, dar în același timp reține un element al opacității – nu propagandă, dar șoc estetic – izbitor de direct și totuși înclinat subtil – acțiune-ca-metaforă.

Sabotaj prin Artă (AS) este partea întunecată a Terorismului Poetic – creație-prin-distrugere – dar nu acesta nu poate servi nici unui Partid, și nici un nihilism, nici chiar artei în sine. Așa cum evaporarea iluziei sporește conștientizarea, așa și demolarea pacostei estetice îndulcește aerul lumii discursului, a Celuilalt. AS servește doar conștiinței, stării de atenție și de trezire.

AS merge dincolo de paranoie, dincolo de distrugere – criticismul ultim – atacul fizic asupra artei ofensive – jihad estetic. Cel mai neînsemnat viciu al ego-ului sau chiar al gustului personal alterează puritatea sa și îi viciază forța. AS niciodată nu poate căuta puterea – doar să o elibereze.

Lucrările de artă individuale (chiar și cele mai proaste) sunt cu totul irelevante – AS urmărește scopul să avarieze instituțiile care folosesc arta să diminueze conștiința și să profite prin iluzie. Acest sau acel poet

sau pictor nu poate fi condamnat pentru lipsa viziunii – dar Ideile maligne pot fi asaltate prin artefactele generate de ele. MUZAK (companie de distribuție a muzicii) este proiectată să hipnotizeze și să controleze – mașinăria ei poate fi sfărmată.

Arderi publice a cărților respective: – de ce oficialii ar trebui să monopolizeze această armă? Romane despre copii posedați de demoni; lista bestseller-urilor din *New York Times*; broșuri feminine împotriva pornografiei; manuale școlare (în specia Studii Sociale, Educație Civică, Educație pentru Sănătate); grămezi de *New York Post*, *Village Voice* și alte hîrtii de supermarket; spicuri ale editorilor creștini despre alegere; cîteva Romanțe Bufonice – o atmosferă festivă, sticle cu vin și jointuri care merg din mîină în mîină în timpul unei după-amiezi de toamnă clară.

Să arunci banii de la Bursa de Valori ar fi un Terorism Poetic decent – dar să distrugi banii ar fi un Sabotaj prin Artă bun. Să ocupi o transmisiune TV și să pui pe post cîteva minute de artă incendiară a Haosului ar constitui o performanță a PT – dar să arunci în aer turnul de transmisie ar fi un Sabotaj prin Artă adecvat perfect. Dacă anumite galerii și muzee merită cîte o cărămidă ocazională în geamurile lor – nu distrugere, dar o zdruncinare asupra autosatisfacției – atunci cum rămîne cu BĂNCILE? Galeriiile transformă frumusețea în comoditate, dar băncile transmută Imaginația în fecale și datorii. Oare lumea nu ar cîștiga un grad de frumusețe cu fiecare bancă care ar putea fi făcută să tremure... sau să cadă? Dar cum? Sabotaj prin Artă ar trebui să stea departe de politică (e atît de plictisitoare) – dar nu și departe de bănci.

Nu picheta – vandalizează. Nu protesta – demască. Cînd urîciunea, construcțiile sărace și gunoiul stupid sunt forțate peste tine, întoarce-te Ludic, aruncă-ți încălțămîntea în lucrări și răzbună-te. sfarmă simbolurile Imperiului în numele a nimic altceva decît a năzuinței inimii pentru grație.

Raul Ionuț COLDEA

se va face târziu și-n toamnă

va fi destul timp
pentru victorii pentru înfrângeri
foarfecile ascuțite cu atîta răbdare
vor înjumătăți în sfârșit ceva
până la sânge până în neantul
cel mai de jos
dimineața vom urla către soare
ca niște lupi însingurați
ca niște oameni care nu vor

să uite că s-au născut goi
că nu mai au de gând să stea prea mult aici
toate profețiile pămîntului vor
aluneca prin noi
tăceri lungi nedureroase
lumini pentru orbii ce vom fi

și vine momentul în care îți dai seama că fiecare
condamnat pe viață este un condamnat la viață
privești în tine s-a întunecat
ai devenit un număr
cu mâinile încleștate pe gratii

firește că cerul e la fel de albastru
ca în fiecare zi
oamenii te privesc în ochi
tu privești în gol
undevea în tine un deținut spală podele.

despre tine

despre tine se scrie cu dinții încleștați
în gura dragostei
se îndeasă cu pumnul
cuvinte înalte grele
trepte pentru simplitatea
unei scări rulante
din noi cei fericiți și vechi
coborînd mereu

vom bea un ceai chinezesc vom depăna amintiri
îți voi turna în ceașcă poeme neîndulcite
despre dragostea noastră
cum i-am pus căluș
și am bătut-o
până a mărturisit tot despre tine

să îți spun despre orașul din mine ana

spune-mi ana
în ce suflet de om se ascunde
hramul acestei singurătăți
pentru că în mine
e un abator de liniști
cu toate actele în regulă

au scris ăștia manuale de făcut sex ana
cu desene explicative și cu cd gratis

și în mine prăpastia se adâncește
ca în gura seacă
a condamnatului la moarte

mă plimb ca un bezmetic prin oraș
privesc cu ochii mei de plastic în
inima mea de plastic
de peste tot îmi zâmbesc oameni triști și singuri
ana
știi câteodată mă gândesc
că sunt toți doar niște păpuși nedorite

aș vrea să îți scriu multe ana
sunt atât de urâte înserările în lumea aceasta a mea
că le e frică și liliecilor să zboare

azi dimineață un bețiv
își bătea soția cu înger în burtă
se grăbeau toți la serviciu ana

she put the cold in raul coldea

sunt zile când
curg printre voi
ca liniștea prin arterele morții

fericirea e un parașutist care joacă
table cu îngerii întârziați
la numărătoare

de când nu mai vrea să audă de mine
ea
se spovedește la colțul străzii

țigara din care trage sistematic e un fel de a desena
infinutul

Scopul acestui supliment este de a promova prin publicare tinerii
talentați, care își experimentează într-un mod inedit scriitura, dar
care nu sunt încă recunoscuți în lumea literară ca fiind scriitori cu
acte în regulă. Vrem să aducem către cititor potențialul creativ al
tinerii generații.

*The goal of this supplement is to promote through publication the
young talented people, who experiment in a unique manner their
way of writing, but yet who are not avowed in the literary world as
writers with clear documents. We want to bring up to the reader
the creative ability of the young generation.*

tăcere cu ochii închiși

să umplem cu atenție spațiile dintre noi ca nu cumva
să ne simțim singuri
atunci când deasupra noastră războaiele ne vor
amenința cu sfârtecarea
(aici până și păsările vor muri înfășurate în lumina
violentă a apusului
încercândperate să se agațe de cer)

vom începe chiar de mâine săpăturile vom adânci
tranșee
cât mai aproape de centrul pământului
căci acolo ne vom îngropa cele dintâi singurătăți
adevărate

să ne uităm cu scârbă la orașe să ardem mașinile să
aruncăm în aer demonii
și să ne păstrăm lacrimile pentru când ochii și gurile
noastre
vor seca

încercați cu râvnă să aruncați primii piatra înspre
trecut
căci doar așa veți fi cu toții fără de păcat

curați întru totul
gata să vă zbateți gata să vă tăvăliți
în noroaiele de pe drumurile spre casă

acolo unde vom merge cu toții să ne luăm adio
de la ferestrele noastre de la copiii și părinții noștri
de la femeile noastre

*

tu nu mă așteptai acasă
războiul meu începuse demult dar
pe front nu se întrezăreau șanse de pace

eu închideam tot mai des ochii și tăceam

coordonator supliment: **BARGAN Ecaterina**
autori: **BARGAN Ecaterina, BUZU Ion, COLDEA Raul Ionuț,**
GRAUR Natalia, GOTEANSCHII Silvia, MACOVSCI Cris-
tina, ȘIMAN Augustina
traduceri: **PREDESCU Matei**
design: **US Vladimir**
corector: **MITRICIOAEI Silvia**
contact: **barganecaterina@yahoo.com**
http://vladiovita.blogspot.com

Toate materialele aparțin Asociației Oberliht și colectivului
bombăbuzunare și nu pot fi preluate fără acordul acestora.
Răspunderea pentru materiale revine integral autorilor.

#5 | Revista la PLIC | august 2010 | literatură, artă,
atitudine | <http://plic.oberliht.com>